

Въ бр. 9. на в. Знаме (Съчинения, 369—371.) българският критикъ сподѣля „възхищенията си“ съ своитѣ читатели. Тази рецензия, най-дълга отъ всички помѣстени въ съчиненията на поета, е твърдѣ характерна, затова ние ще е цитираме текстуално. Въ нея има ирония, здравъ смисълъ и неподражаема оцѣнка на единъ „талантъ“, който е билъ наистина „достоеенъ подражател“ на стария Славейковъ. Четете: „Вѣнецъ на българската Муса. Първообразно поетическо списание отъ А. Франгя. 51. брой на Източно Врѣме е украсенъ съ едно таково куриозно обявление, което, като прочете човѣкъ, неволно трѣбва да помисли, че редакцията на „сериозния“ цариградски листъ или не е чела тоя естрактъ отъ поетическата глупостъ на г. Франгя, прѣди да го даде да се набере въ типографията, или ако го е чела, обнародвала го е, за

умнiятъ, който казва: „Моята книга дига ли ви чувствата? Прави ли вж малко да мислите?... Стига... добра е“... А какви „чувства“ „дига“ книгата на поета и до колко критикътъ Христо Ботйовъ е билъ правъ съ своя отзывъ, който ще срѣщнете въ текста, се вижда отъ първото стихотворение, помѣстено въ „Вѣнецътъ на Българската Муса“, нѣколко стиха отъ което ще бждатъ доволно за тая страница. Ето какъ каканиже Франгя :

„Не тжрси читателю въвъ мойтѣ пѣсни
Парнасътъ съсъ сладоститѣ си небесни,
Омирски умъ, мисли аллегорически,
Високи думи — дарби поетически —
Азъ съмъ простъ, тжзи попара не е за менъ,
Не ми стига тиквата, не сжмъ тжй ученъ;
Нито пакъ са залавамъ съ дълбоки нѣща:
Тжй младъ да си бiж главата азъ неща.
Да, нѣка други са бжхтѣтъ и потъ лѣжтъ,
Азъ сжмъ отъ онезъ, дѣтъ пѣжтъ и са смѣжтъ.
Азъ не пиша, не, отъ нѣкаква си нужда,
Нито пакъ че гнѣвъ или страсть мж подбужда;
Азъ пиша е тжй на, и азъ незнамъ защо,
Катъ ми са пише грѣхъ ли, има ли нѣщо?...“